

HIREK.

— A „Délmagyarországi Tanítóegylet“ törökkanizsai fiókköre tavaszi gyűlését május 4-én T. Kanizsán fogja megtartani a következő tárgysorozat mellett: 1. Tudósítótálasztás. 2. Jelentés. 3. „Esemény és valóság“. Előadó: Herresbacher József. 4. „A részletes tananyag osztatlan népiskolában“. Előadó: Ökrös József. 5. „Milyen legyen a vissza az elemi népiskolában“. Előadó: Gräbeldinger Péter. 6. A múlt évi XXVI. kösgyűlés VI. és XI. tételeinek tárgyalása. 7. Ötvös és árvahási alap. 8. Egyleti ügyek és tagsági illetékek rendezése. 9. Indítványok.

— Halad a munka. A Nagybecskerek-pancsovai vasut hihetetlen gyorsasággal halad előre, s ma már alig kételkedhetünk benne, hogy ezen vonal sokkal előbb fog megnyitni mint reménylették. Mint értesülünk ugyanis tegnap a vasut elágazási pontján (Katincsa-pusztán) a vonal elágazási váltója helyzetetett be. A felépítmény lerakása javában folyik.

— Délvidéki szini szövetezet. A lugosi magyar színügyet gyámolító egyesület, melynek élén Jakabfy főispán áll, mint kesdeményező, már a múlt évben felhívta a délvidéki városokat egy oly szini szövetezet megalapítására, mely egy jobb nevű szintársulatot félében át képes volna fenntartani, megmentené a délvidéki magyarságot attól, hogy a nemzetiségek előtt a rajként ösönlő kóbor magyar társulatok miatt szégyenkezék. A lugosiak lelkes felhívása Pancsován és Versecsen viszhangra talált. Ott a „Gromon Dezső“, itt a „Versecz és vidéke magyar nyelvterjesztő egyesülete“ vette kesébe az ügyet. Közös megállapodástolytán a három város kiküldöttjei Verseczen, a múlt vasárnap tartották meg az alakuló értekezletet. Lugost Suttág Ferencz és Dengi János dr., Pancsovát Zsidó Domonkos és Molnár József képviselték, a verseczi m. ny. egylet választmányi tagjai majdnem teljes számmal jelentek meg s az összegyűlteknak nagy örömet okozott azon körülmény, hogy a fehértemplomi magyar intelligencia felhívás nélkül Perjessy Mihály dr. és Dssida Lajos által szintén képviseltette magát azon célból, hogy a szövetezetbe szintén felvétessék. A gyűlés elnökévé Seemayer Károly dr., jegyzőjévé pedig Perjessy Lajos főreál. isk. tanár, a verseczi magy. ny. terj. egylet elnöke és titkára választattak meg. — Az elnöki megnyitó beszéd után Dengi dr. ismertette hosszasan és behatóan a szövetezet célját, melyhez általánosságban hozzászóltak: Kormos Béla dr., Weifert Károly, Suttág, Zsidó, Kérészy stb. A részletes tárgyalásnál az volt az első kérdés, hogy telt ház és mérsékelt árak mellett mennyi lehet a jövedelem egy-egy előadásnál? Pancsova 250 frt, Lugos 172 frt, Ver-

secz 180 frt mutat ki. Hat hétre és 24-30 előadásra terjedő évadban Pancsova 1728 frt, Lugos 1400 frt és Versecz 1200 frt biztosít bérletekből. Ezen felül a lugosi szingyámolító egyesület 300 frt, a pancsovai „Gromon Dezső“ egylet 200 frt és a verseczi magy. ny. terj. egylet 150 frt segélyt ajánl fel, így összesen körülbelül 5000 frtot, melyhez Fehértemplom 14 előadással 700-800 frtot biztosít. A szini évad október 15-én kezdődik a következő beosztással: Pancsova okt. 15-étől decz. 1-ig, Lugos decz. 1-étől január 15-ig, Versecz január 15-étől február végeig, midőn a társulat Fehértemplomra menne át. — Több apró részlet megbeszélése után a szövetezet Pancsova, Lugos és Versecz közt kimondatik, Fehértemplom ügye addig, míg ott egy erkölcsi testület, p. u. a társaskör vagy keletkezendő szingyámolító egylet kesébe nem vesszi az ügyet, függőben hagyatik. Az értekezlet megbizsa a lugosi magyar színügyet gyámolító egyesületet, hogy a fentebb vázolt és elfogadott föltételek mellett a „pályázatot“ írja ki s a három város egyesületei a bérletgyűjtést annonnal kezdjék meg. A szingyámolító pályázatai először véleményadás céljából a központba küldetnek fel. Az onnan ajánlott három társulat közül választanak majd a városok küldöttjei egy megfelelő társulatot. — Minthogy arra, hogy a szövetezett három város közönsége — talán az egy verseczi törvényhatóságot kivéve — a szövetezetet és ezzel a magyar színügyet anyagilag is támogatni bizonyos összeggel — alig van kilátás; a szövetezet a magas kormányt is fel fogja keresni azon kérésével, hogy törekvéseit gyámolítsa. A három, illetőleg négy exponált város hazafias intelligenciájának ezen tömörülése és szövetezet kesébe nagy lelkesedést keltett a délvidéken a nevezett városok környékén is.

Ha a terv sikerül, ha a feltételeket és ígéreket be tudják tartani a nevezett városok, a magyar színügy a különféle nemzetiségek által lakott Délmagyarországon szép jövőnek néz elébe.

P. L.

— Pórljárú község. A Nagybecskerek-pancsovai vasutvonal bejárása alkalmával a bizottság Orlováton tervezett állomást. Minthogy azonban ezen község semminemű áldozatra sem nyilatkozott hajlandónak, a társulat elhatározta, hogy Tomasevácson csinál állomást, annyival is inkább, mivel a nevezett község 50 ezer forinttal akar hozzájárulni a vasut építéséhez. Az ezen állomás elhelyezésére vonatkozó bejárás f. hó 27-én fog megtartani.

— Halálozás. Mint részvétellel értesülünk, ma délelőtt a nagybecskereki polgári családok legregibb egyikének tagja, Nack Rozina, meghalt 70 éves korában. A derék öreg asszony

szívjósága és rokonszenves voltánál fogva a legszélesebb körökben köztiszteletnek örvendett. Halálát számos gyermeke gyászolja, köztük dr. Schwicker Henrik országgyűlési képviselő és ismert író neje. Nackné temetése holnap csütörtökön délután 4 órakor megy végbe.

— Gróf Bissingen Nándor. A délvidéki főurak egyik legelőkelőbbike: id. gróf Bissingen Nippenburg Nándor nagybirtokos, tegnap Jámában (Krassó-Szörénymegye) 70 éves korában elhunyt. Halálának híre bizonyára a legszélesebb körökben kelt őszinte, mely részvétet, mert gróf Bissingent ismerték és tisztelték az egész délvidéken. A gróf a telet Meránban töltötte, Jakabfy Imre krassószörénymegyei főispán társaságában és egy hónap előtt Grácba utazott, hol leányát látogatta meg. A múlt héten visszatért állandó lakhelyére, Jámába; az uton rosszul lett és mire hazaérkezett, állapotja aggasztóvá vált és le sem tudott szállni a vonatról. Id. Bissingen Nándor gróf, asztmában szenvedett már évek óta és a telet rendszeresen külföldi üdülő helyeken töltötte.

— Szent Vendel baja. Nem a becskerek-i Vendelin-kápolnáról van szó, mely abban a pillanatban fog eltűnni, amint a róm. kath. hitközség felépíti a katolikus árvaházat, ami jó sokáig fog még tartani, hanem a pancsovai Vendelinről. Azok az urak, kikre a gondviselés a nagybecskerek pancsovai vasut építését bízta, a minap ugyanis arra a kellemetlen felfedezésre jutottak, hogy a pályatestbe épen bele esik az az emlékszóbor, melyet egy vallásosabb kor hitbuzgó gyermekei a nevezett szentes tisztelőre felépítettek. Mittevek legyenek? A vasut térjen ki a szentesnek, vagy ez engedjen a gőznek? Valószínűleg mégis ez utóbbi fog bekövetkezni, viszont a vasutépítési vállalat az egész járás diurnistáinak kérése folytán elhatározta, hogy azon esetre, ha minden akadály nélkül eltávolíthatják az éhes emberek védszentjét, újból és diszesebben felépíti az ő pátronusuk emlékszóbrát. Így a vasut is jóllakik s Szent-Vendel is megmaradna. Kíváncsian várjuk a Vendelin-affaire végét.

— Öngyilkos hadnagy. Aradon általános részvétet kelt Grünwald Lajos honvédhadnagy öngyilkossága. A fiatal ember köskedveltségben állott, atyja Grünwald Ferencz tekintélyes kereskedő volt, aki anyagi tekintetben bőven ellátta fiát, s így valószínűleg szerencsétlen szerelemmel halántékon lötte magát s néhány perc múlva meghalt. Két levelet hagyott hátra, az egyik atyjának a másik bátyjának szól, de azok egyikében sem adja végszetes tettének okát.

— Számlaürlapok bélyegezése vidéki kereskedők és iparosok részére. A kereskedelemügyi kir. miniszter ur értesítette a tenevári kereskedelmi és iparkamarát, hogy a budapesti bélyegjelzési hivatal egy második számla bélyegző gépet állít fel, hogy a vidéki kereskedők és iparosoknak 1 és 5 kros bélyegjelzéssel ellátott számlaürlap iránti igényei lehetőleg gyorsan le-

sülve kicsiny örömdökben és bánatokban; ismét hallottuk a kertész hangját, a ki egy csendes novemberi napon erősen megdorgált bennünket. A levelek zaj nélkül lehullottak, az ágak pedig kopaszok voltak s olyanok, mint ha az ég fekete csipkái volnának. Akkor egyszer csodálkozva néstük az első jégcsapokat, melyeket kivörösödött ujjaink között olvadni hagytunk.

Egyszerre durván elkapta tőlem a kezét, elsötétült tekintete, mintha a távolba nézett volna.

— Ön asután Zsussannát elébem helyezte, mondotta.

Nem voltam képes magamat visszatartani attól, hogy szemöldökömet össze ne vonjam.

— Zsussanna meghalt, válaszoltam komolyan, majdnem hidegen.

— En pedig férjénél vagyok, — válaszolt Ninon ugyanolyan hangon.

Főálltam. Ő űlve maradt. Egyik arcsát kesére nyugtatva, a tőbe bámult, mintha rólam egészen megfeledkezett volna. Egy pillanattig így maradtunk, akkor ismét leültem és sokáig maradtunk ebben a helyzetben egymás mellett, némán.

Egyikünk sem volt zavarban, de mégis hallgattunk. Elmerengtünk a múlt felett, mely úgy tűnt fel, mintha egy hozzáférhetlen árok túlsó oldalán terülne el és nekünk úgy tetszett, mintha nekünk jogunk, sőt hatalmunk volna a tényeket megváltoztatni.

Künt zugott a szél és zuhogott az eső. Néha egy hasáb fát a tűzre tettem és sajtalanul helyre igazítottam.

— Férjem, mondotta halkan, a nélkül, hogy megmozdul vagy felem fordult volna, messzire van, a Kaukázusban. Valami nagy köslej-űzet miatt utazott oda. Ha állandóan ott maradna, akkor kénytelen leszek őt követni. Egymagam vagyok itt, társalkodónimmal. Itt is vannak

becsületes emberek; házuk szomszédos az enyém-mel. Földművesek; ha nem laknának itt, hát nem mertem volna itt maradni. Ön tudja, hogy nagyon szeretem a természetet.

— Hány óra?

— Tíz. Fogadni mernék, hogy még nem is evett. Vacsoráljon velem.

A fájdalom kifejezése eltűnt arczáról s ismét a legbarátságos hangon beszélt hozzám; úgy mint egykor, nagyon régen.

— Csakhogy, szegény Pál barátom, a mint be fogja látni, vendégszeretetet nem nyújthatok önnek... Szomszédom, Dumay apó, hetenkint kétszer Párisba megy. Éjfél tájban megy el innét a kocsiján. Kocsijára ülhet s az innét egy órányira levő faluban felszállhat a vonatra, mely őnt Párisba viszi. A posta csak holnap érne Párisba.

Folyton csevegve és nevetve, asztalt helyezett a tűz közelébe. Asután két terítéket, hideg sültet és különféle csemegét helyezett az asztalra. Egészen pompás kis ebéd volt, s mig ettünk, különböző utasításokat adott utamra.

— Mielőtt derék szomszédom elmegy, ki fogom őnt bocsájtani s ön akkor kopoghat szomszédom ajtaján. Mondja neki, hogy eltévesztette az utat. Nem fog őntől félni, mert nem olyan, mintha tolvaj volna.

Mikor az asztalt ismét eltávolította és Ninon előttem állott, bátorságom támadt s magamhoz szorítottam. Mindenesetre nem nagyon bölcsen cselekedtem s a férjének aligha nagy öröme telt volna abból, ha így látott volna bennünket. De rossz gondolatok nem merültek fel bennünk. Annyi élvezetet találtunk abban, hogy újra láttuk egymást s annyi fájdalmat éreztünk a miatt, hogy el kellett válnunk, hogy mindenesetre menteni lehetett bennünket. Asután, es az összeköttetés egy távollevővel oly kicsinyesnek tűnt föl előttem, ha hozzáférhettem régi barátságunkhoz és ahhoz a sok évhez, melyeket együtt töltöttünk

el akkor, mikor az éveket még oly szörnyen hosszuknak hittük.

Sokáig tartottam Ninont karjaimban, meg-simogattam és megcsókolgattam arczát, eseevtem vele, mig egyszer csak azt kérdestem tőle: — Boldog vagy?

Nem válaszolt s bevallom, hogy kissé megzavarta a fejemet, mikor egyszerre felállott és az órára nézett.

— Menjünk, mendotta, itt az ideje, hogy elváljunk.

Mikor nyakamra kötöttem a foulardkendőt, segíteni akart s a nélkül, hogy egy szót mondott volna, begombolta a kabátomat, mialatt mindegyik gombnál néhány perczt elgondolkozott, mintha valami nagy dolgot végezne.

Egyszerre heves sokogásba tört ki s a mellemre vetette magát. Olyan gyenge volt, hogy azt hittem, összeroskad a fájdalom terhe alatt. Vigasztalni akartam, de nem találtam más szót, csak: „Ninon! szegény Ninonom!“

— Te vagy Pál, mondotta, — Pál, te vagy! Zokogva kebléhez szorított. Rázta a fejcskéjét, mint a gyermekek, ha oly nagy kétségbeesés fogja el őket, a mely gyenge erejüket meghaladja. Ekkor egyszerre elfojtotta könyeit, visszalépett, összekulcsolta a keszeit és halkan szólt:

— Kérlek, könyörgöm hozzád, ne jöjj többé vissza; többé sohase!

Asután olyan erővel, amely szinte meglepett, kituszkolt az ajtón, melyet asután belülről elreteszelt.

— Isten veled! kiáltottam be hozzá a kulcslyukon keresztül, de nem kaptam választ.

Egy hónappal később, mert nem tudtam elviselni, visszatértem. De a ház el volt zárva és a bejárat fölött ezek a szavak voltak fölírva: „Bérbe adandó“.

Azóta soha nem láttam Ninont.

gyenek kielégíthetők. Erre vonatkozólag a következő szabályok állanak: A számlabélyeg csak kitöltetlen számlaúrlapokra nyomható, s ezen előterjesztése alkalmával a törvényes bélyegilleték a bélyegzés foganatosítása előtt a budapesti m. kir. állampénztárnál készpénzben befizetendő. A számlaúrlapokat bemutató fél tartozik az említett pénztárnál két példányban kiállított bélyegmentes és a fél vagy egész aláírásával ellátott nyilatkozatot benyújtani. E nyilatkozatban betűkkel és számokkal kiirandó: a) az 1. illetve 5 kros bélyegjelzessel ellátandó számlaúrlapok darabszáma és b) az az összeg, mely a törvényszerűen járó bélyegilleték fejében készpénzben fizetendő. A nyilatkozat másodpéldánya a történt befizetést igazoló megjegyzéssel ellátva a félnek visszaadatik, hogy azt a bélyegjelzési hivatalnak átadhassa. A bélyegzés csak ennek megtörténte után eszközölhető. Az így használhatatlanná vált számlaúrlapok bélyegértékét, ha azok a kicserélésre alkalmasoknak találtnak, ugyanazon bélyegzésnek új számlaúrlapokra való rányomása által térítetik meg.

Színház és irodalom.

* Csóka tegnap operával próbálkozott meg, s a kísérlet a meglévő eszközökhöz képest elég jól sikerült. „Villars dragonyosai”, melyet a német fordítás nyomán a közönség inkább „A remete csengettyűje” cím alatt ismer, egyike azon kedves játékokoperáknak, melyekben a zene dallamossága a szöveg kellemességével (meg egy kis sikamlóssággal) egyesül, s melynek üdesége évtizedek alatt sem vesztett semmit becséből. Az opera tele van szebbnél szebb áriákkal, melyek a tegnapi előadásban részben igen jól jutottak érvényre. Örley Flóra a Rose-t asszal az eleven pajzsánál játszott, mely temperamentumának legjobban megfelel. A második felvonásban a „Gárdisták” ismert keringőjét énekelte kitűnő technikával, melyet a közönség zajosan megtapsolt. Thibantét Pogány Janka énekelte. Szép tömör hangja, melyet azonfelül bizonyos behízelgő lágyaság jellemes, kitűnően jutott érvényre e szerepben s a hallgatóság nem is késett a tehetséges fiatal énekesnőt többször megtapsolni. Karacs igen szépen énekelte Lylvaint. Az ő tenorja főleg a lassabb tempóban jut érvényre, és elég kellemesen cseng, ha nem forcsirossa. A többi szereplőknek megtesszük azt a szívességet, hogy nem emlékezünk meg róluk és énekekről. Csupán a zenekarról kívánjuk még megjegyezni, hogy ezuttal és derekasan oldotta meg nehéz feladatát, amiért Bokor József karnagyot illeti az elismerés. Közönségünk tegnap azt a bámulatos izlést fejtette ki, hogy egészen üresen hagyta a színházat. Egyre halljuk a panaszt, hogy nálunk nincs zenei élet. Hát mi az a zenei élet? Csak akkor szabad zenéről beszélni, ha két ember zongorázik és három hegedül, a rekonokból és ismerősökből álló hallgatóság pedig örülni tapsol és bókolva gratulál? Az pedig nem zenei élet, ha egy olyan becsü munkát adnak elő, mint „Villars dragonyosai”? — Hát hol maradt tegnap az a sok zenész, ki uton utfélen hirdeti, hogy nálunk nem kell a „magasabb” zene, csak a polka meg a walsér? Ha csakugyan úgy van, akkor első sorban a „zenészek” mondjanak mea culpát.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése április 19-én.)

Budapest, április 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén tárgyalta a pénzügyi bizottság jelentését az 1893-iki költségvetésről.

A jelentés további tárgyalását hétfőre halasztották.

Ezután Wekerle miniszterelnök jelentette be a ház munkarendjét. A tanítók sorsáról intézkedő törvényjavaslat tárgyalásának ideje felett vita fejlődött ki, s végül Wekerle indítványára elhatározták, hogy a törvényjavaslatot a pénteki ülésen fogják tárgyalni.

Ezután Eötvös interpellálta Fejérváry honvédelmi minisztert, amiért a katonai zenekaroknak eltiltotta a színházakban a zenélést.

Ülés vége 1/1 órakor.

A király a tüzkárosultaknak.
Budapest, április 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) A király Veszprém tüzkárosultainak háromezer forintot adományozott.

Fontos nyilatkozat.

Budapest, április 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bubits püspök Ferencz-Ferdinand elutazása előtt elküldötte a főhercegnek Cornerónak Magyarországról irt művét. A főherceg sajátkezű és ránk magyarokra rendkívül fontos, sajátkezűleg és magyarul irt levélben köszönte meg e figyelmet. Mentegetőzik, hogy oly későn köszöni meg a püspök ajándékát, azért válaszol oly későn, mert a könyvet előbb át akarta olvasni. Aztán így folytatja: Örömmel olvasok mindent, ami hazánkról Magyarországról szól, a Corneró által leirt választásos idők története igen leötötték figyelmemet. Szívemből óhajtom, hogy Magyarországnak soha se legyenek oly szomorú napjai, mint a török járom idejében voltak.

Bizalom Bokrossnak.

Budapest, április 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) A pénzügyi bizottság tegnap esti ülésén Bokross Elek elnök kijelentette, hogy nem foglalja el az elnöki széket mindaddig, a míg az ellene felhozott alaptalan és gyalázatos vádak megcáfolva nem lesznek. Krajcsik indítványára a bizottság bizalmat szavazott az elnöknek, mire Bokross elfoglalta az elnöki széket.

A millennium.

Budapest, április 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) Esztergomból írják, hogy az esztergomi főkapitán a millenniumra vonatkozólag szent Adalbert napi gyűlésén érdekes határozatot hozott.

1. A millennium megünneplésének napján, egyházhatalóságilag háláadó istentiszteletet fognak általánosságban elrendelni.

2. Szent István király életrajzát, nagy művét megiradják. Erre pályázatot hirdetnek. A mű jutalma 2000 arany korona.

3. Szent Istvánnak Budapesten felállítandó szobrára ezer koronát adnak.

Nagy havazás.

Budapest, apr. 19. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kossán és a környéken nagy havazás volt. Erősen fagyott az éjjel, letorolt a fagy minden hajtást. Reggelfél kezdett esni a hó.

VASUT-ÜGYEK.

Magyar királyi államvasutak.

(Magyar-boszniai vasuti forgalom új díjssabás kiadása.) A magyar-boszniai vasuti forgalomban f. é. május hó 1-én új díjssabás lép életbe, mely által az 1889. évi szeptember hó 1-ől óta érvényes hasonnevű díjssabás I-III. sz. pótlékával együtt hatályon kívül helyesztetik. A mennyiben egyes esetekben az új díjssabás díjfelemlést tartalmaz, az eddigi díjtételek még f. é. június hó 15-ig érvényesek. Az új díjssabás a résses vasutaknál 50 krért megcserezhető. — Budapest, 1893. ápril hóban. A magy. kir. államvasutak igazgatósága egyszersmind a többi résses vasutak nevében is.

Magyar királyi államvasutak.

Hirdetmény. (Áruforgalom egyrészt Ausztria-Magyarország, másrészt Németország, Belgium és Németalföld között.) [Száritott malátatörköly és mindennemű moslék — száritott állapotban, örölve is — osztályozása.] Ezen árucikkek, melyek nevezett áruforgalomban fennálló díjssabás I. rész szerinti eddigi kocsi- és fuvarlevelenként legalább 10.000 kg. mennyiség feladásánál az osztrák-német határállemáson való átrovatolásra voltak utalva, f. é. április hó 15-iktől kezdve a szállítási díjnak kocsi- és fuvarlevelenként legalább 10.000 kg.-ért való fizetése mellett a II. sz. díjssabási részekben foglalt II. külön díjssabás tételei alapján továbbítottak, mi mellett az ezen külön díjssabásu fennálló általános határozományok épségben maradnak. — Budapest, ápril hóban. A magyar kir. államvasutak egyszersmind a résses vasutak nevében.

REGÉNY-CSARNOK.

Málnássyné.

— Elbeszélés. —

Irta: Scossa Dezső.

41-dik folytatás.

Aranka pedig futva sietett vissza, amint öreg pártfogóját a kastély bejáratáig elkísérte. Szinte felvidult a remény csillámló fényétől, a melyet annak látogatása lelkeben gyújtott. Szerette volna telekiáltozni ezzel a szobákkal, a házzal, a kerttel, szerette volna elbeszélni mindenkinek, reabizni az éles tavasszeji levegőre, a fák fakadó rügyeiben oltani, hogy attól visszhangozzék a hegység egész tömege, azt dalolják a madarak, azt suttogják a lombok a tele legyen vele minden a mi él, minden a mi éres.

De a szobák teljesen üresek és elhagyottak voltak. Az egyetlen, a kinek elbeszélhetne volna, nem volt sehol. Kereste, kérdezősködött utána és nem birt meg tudni mást, minthogy Elza kisasszony eltávozott azon ígérettel, hogy csakhamar visszatér. Magára maradt tehát, édes, üdítő gondolatokkal elfoglalva, a melyek egész valóját betöltötték. Észre sem vette, hogy várakozás közben az idő mily gyorsan eltelik s csak akkor kezdett nyugtalanodni, mikor Elza kisasszony e késői órák dacsára sem tért vissza.

Azzal pedig esalatt nagy események történtek. A bossu művét hajtotta végre. Az utolsó percek közeledtek, nem volt idő többé az eszközök válogatására, a melyek egy romantikusra hajló lélek előtt a legkülönbözőbb és legképtelenebb módokat tarták fel. Látogatása, levelei nem vezettek eredményre, mind jobban belebonyolódott tehát a módokat megválogatásába, a melyek elégtételt szerzhettek volna a szenvedett sérelemért. Irigyen emlegette a szabad Albiont, a hol törvény védelme alatt állanak a védtelen nők s a melynek intézményeitől messze elmaradtak a barbár ország institúciói, — aztán kihívást emlegetett, a mi felvilágosodott emberek között szintén nem lett volna nevetéses, a kik nem elfogultsággal, de a körülmények mérlegelésével szoktak ítéletet mondani.

Minthogy azonban elvtársai mindezen módokat ellen számos akadályt gördítettek, végre is a legmerészebbre, a leginkább vakmerőre határozta el magát és pedig úgy, hogy mindazok, a kiket ügyének megnyert, öntudatlanul szolgáljanak segítségére és csak a sikerült expedíció elmultával essenek bámulatba, leleménye és bátorsága fölött. Nem akart kevesebbet mint Battik Pistát hatalmába keríteni, megcsufolni, ha lehet elrabolni!

Hissen ha vannak a kelet exaltált népei között leány- és nőrablók, mi lehetetlen volna abban, hogy egy férfit raboljon, vagy legalább társaitól elszakítson egy leány kellő assistenciával, csak azért, hogy csuffá, neveltségessé téve őt, kicsinyelt, lenécsott nemének hatalmát éreztesse vele egyszer.

Csak hogy az elvtársak még annak a bevalott czélnek a végrehajtásától is kötelelet oldtak, hogy Battik Pista csuffatételének tanui legyenek s így mikor kenyértörésre került a dolog, a légyottul kitérített helyen nem jelent meg más, mint az elégtelenség, az összeesküvők hadának megbizottjai, egy-egy szobalány vagy tenyeres-tálcás szakácsné személyében, akiket kíváncsiságuk kielégítése szempontjából küldtek az esemény színhelyére. De igen, Csobánné is ott volt, sajátosság ösztönéből azonban csakhamar elcsúszta, mikor a fejlemények alakulását megnesszelte. Csak Sály Pétorné tartott ki hűségesen, egy vén kisasszony oldalán, a ki szintén úgy, mint ő, minden egyéni érdek nélkül, de az ügy iránti lelkesültségéből jelent meg.

Est a csapatot veszélyelte Elza kisasszony az est sötét leple alatt bevezendő vár ostromára. Szép, csendes este volt; az égbőltről csillagok ragyogtatták le az éles kék szemeiket, a kösel hegységből a tavasz üde, balzsamos levegője áradt szét, míg a „Próféta” nyári helyiségéből a csigányzene hangjai hallatszottak. Itt volt a megostromlandó vár, itt ült a bűnös, kinek kiadatását diplomatiak alkudozások kikérülésével, egyenes támadás útján hitték leginkább elérhetőnek. A kapu tárva nyitva állott, két szárnya megsokott rendjével az oldalalakhhoz kapcsolva, míg háttérében a nagy lámpa függött, a kertbejárat jelzésül.

Mindes valóban nem mutatott arra, hogy odabenn védelemre készülnek. Battik Pista is, néhány társával ott ült a törésszal felcsúszkánál, becsületes polgárként inkább arra igyekezvén, hogy vacsoráját minél válogatottabb módon állítsa össze, semmint ily lehetetlen támadások elleni védekezésre gondolva, a mit sejtteni nem mert volna.

(Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Brájfer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

